

JEROEN BLANKERT

**NU IS ALLES
NOG BETER**

2020

Gloude | Amsterdam

Een heerlijk gerecht

Vanavond eten wij weer eens plakband met wc-papier en rijst. Dat heerlijk eenvoudige gerecht dat, mits goed klaargemaakt, tijdens het eten een brede glimlach op ieders gelaat tovert en nog vele dagen een voldaan gevoel oplevert. Eigenlijk kan het niet mislukken en wij maken het nog altijd zoals onze oma het altijd deed, die overigens al geboren was toen het plakband nog moest worden uitgevonden. Wc-papier bestond toen natuurlijk wel al en over rijst hoeven we het niet te hebben. Dat wordt tenslotte al zevenduizend jaar door mensen gegeten. Maar goed. Neem een grote pan, breng twee liter water aan de kook, voeg zeven gram zout toe (dat is voor vier mensen), dan de rijst en een à twee rollen plakband per persoon. Laat dit achttien minuten koken. Voeg dan twee flinke rollen toilet papier toe, gewoon van het goedkoopste soort, het hoeft echt geen Popla of Page te zijn, roer het nog een paar keer flink om en giet het af. Heerlijk! Het is, zoals gezegd, zeer voedzaam en ook nog eens goedkoop (ook het plakband mag van Euroshopper zijn). En zout kost ook bijna niks. Bovendien heeft het eten van wc-papier nog een evident voordeel waar we verder niet over willen uitwijden maar dat jullie zelf wel kunnen verzinnen. En plakband heeft een hele... aparte werking op de spijsvertering die, nou ja, laten we het zo zeggen, de boel flink bij elkaar houdt waardoor het hongergevoel heel lang wegblijft. Het past dus prima in een caloriearm dieet. Als toetje geven we gewoon lege flessen gewikkeld in krantenpapier, iets wat er heel gezellig uit ziet, zeker als ze flink met poedersuiker zijn bestrooid. Eigenlijk wilden we er nog verborgen groenten bij serveren, maar die zijn we vergeten. Nou ja, je kunt niet alles hebben.

Reclame is ook geen pretje

Vroeger, toen de tijden nog bar waren en de sneeuw 's zomers en 's winters gierend over de stijf bevroren akkers stoof en de mensen nog maar één armetierig kachelkje tot hun beschikking hadden om hun tijdens zware fysieke arbeid bevroren vingers te ontdooien, ook toen was er al reclame. En die was wel wat agressiever dan die we nu kennen. Een paar mailtjes en een balk in je beeld waar je gewoon ook niet naar kan kijken zijn wel wat anders dan een man in een stofjas die met een stofzuiger of encyclopedie voor de deur staat en die pas zijn voet weghaalt wanneer het hele halletje vol sneeuw ligt en hij erin wordt gelaten. Eenmaal binnen begint de man te praten en zegt dat, hoewel het huis er best knap en netjes uit ziet, er toch heel veel verborgen en ongezond stof aanwezig is, en dat hij ook wel een kopje koffie zou lusten. Natuurlijk kun je hem dat niet weigeren. Het is een mens van vlees en bloed en hij zit al aan tafel. Tegen een computerreclame kun je schreeuwen en tieren en je kan hem zelfs wegklikken, maar wat doe je tegen zo'n vent? En dan haalt hij zijn paperassen tevoorschijn en hij zegt minzaam doch beslist dat het werkelijk niets maar dan ook niets kost, zo'n stofzuiger, en dat hij jaren meegaat, meneertje, en dat je er op afbetaling helemaal niks van merkt maar het huis wel altijd superschoon en fris zal zijn. Nou ja, dan moet het maar. En vanuit het raam zie je iemand met een koffer vol boeken aan komen lopen, helemaal verkleumd, dus die kan ook niet buiten blijven staan en voor je het weet zitten die vier lui die Jezus in hun hart hebben ook nog koffie te lurken in dat schone huis vol boeken. Nee hoor, laat die reclame maar lekker in de computer.

De biersommelier

De biersommelier, de onmisbare schakel tussen mens en bier, weet ons gelukkig te vertellen welk gerecht het beste past bij welk bier. En dat dat heden ten dage niet eenvoudig is weten wij als geen ander. Er gaan weinig dagen voorbij dat we de ijskast opendoen, met de vraag ‘Wat zullen we nu weer eens eten?’, en dat we dan een ordinair blikje pils zien liggen. Oei! Pils, ja dat wordt macaroni met alleen jonge kaas. Was het nou wat exotischer pils, uit het buitenland of zo, dan kon er misschien nog ham bij, of zelfs peterselie, maar nee, zo was het niet. Heineken, excusez le mot. Maar soms ligt er wél een raar authentiek Amsterdams handgebrouwen bier vol excentrieke en complexe smaken. Dan raadplegen we online even de biersommelier. We voeren het bier in en onmiddellijk verschijnt er een heerlijk recept waarvoor we wel eerst zeventien speciale winkels moeten bezoeken, en dat is geen pretje met al dat kletsnatte weer. Maar goed, wanneer we na twee uur weer thuis zijn en de natte vodden over de verwarming hebben gehangen, de oven vast op 241 graden hebben gezet, een droge huisbroek hebben aangedaan en een lekker glas wijn naar binnen hebben geklokt, is het tijd voor het naadloos bij het speciale bier aansluitende recept, dat helaas niet voor twaalf uur vannacht klaar zal zijn, want de bereiding heeft nogal wat voeten in de aarde. Voor de zekerheid laten we eerst maar even wat patat brengen. Wijn en patat is eigenlijk ook best lekker. Heerlijk zelfs. En er ligt ook nog ergens een stukje worst waarop staat: ‘prima bij wijn’. Nou, hopsakee, dan eten we die ingewikkelde ovenschotel morgen wel op.

Hoezo, kort lontje?

‘Wat zeg je nou!? Kort lontje? Kort lontje?’ Hoe durf je te zeggen dat wij een kort lontje hebben! Iedereen heeft tegenwoordig maar een kort lontje! Lekker makkelijk. Nee, wij zijn gewoon eersteklas opgefokte klootzakken! Altijd al geweest. Kort lontje ammehoela! Al in de vroege jaren zeventig waren wij niet te harden en de schrik van de buurt. Iemand hoefde maar iets te zeggen en wij sloegen erop los. Gewoon schelden deden we ook wel hoor. Het werd niet gelijk direct maar fysiek. Mensen liepen met een boog om ons heen. Ze wisten heel goed dat er maar dít hoefde te gebeuren of de poppen waren aan het dansen. Nee, wij wisten wel raad met onze ongebreidelde a-relaxedheid. Super a-relaxed waren we toen, en nu nog steeds. En we voelen ons danig op ons pik getrapt over dat korte-lontjes-verhaal. Kort lontje is ongeveer de allerlelijkste uitdrukking die ooit is uitgevonden. Het doet de echte schoft te kort en het is makkelijk voor de gewoon onbehouden sukkel om zich achter te verschuilen. ‘Euh, ja, ik heb gewoon soms best wel een kort lontje...’ Ja ja! Nee, daar koop je niks voor. Deel een ontiegelijke dreun uit of wees gewoon beleefd en kalm. Dat kan ook. Als het niet in je aard ligt om een eersteklas teringlijer te zijn kun je je beter gedeisd houden en gewoon lief, aardig en leuk doen. Dat is veel beter voor de mensen. En laat de echt rottigheid maar aan ons over. Het liefst houden we het ook onder elkaar hoor, want in de gewone samenleving is dit gedrag natuurlijk helemaal niet zo handig. Daar kun je beter, als je bijvoorbeeld een botsing hebt gehad, rustig uitstappen en het er over hebben, hoe dat opgelost kan worden. Nou ja, ze zoeken het maar uit. Wil er nog iemand een knal voor zijn kanis?

Lopen naar China

Ach, wat een sof! Er is waarschijnlijk toch geen stromend water op Mars! Wij zijn blij dat we een half jaar geleden niet zijn vertrokken om daar eens lekker rond te banjeren om er dan achter te komen dat het daar kurkdroog is en verder ook heel saai en naar. En een half jaar in een ruimteschip lijkt ons ook geen pretje. Ooit gingen we met de bus naar Parijs. Daar deed de buschauffeur, die voortdurend verdwaalde, omdat hij het om de een of andere reden nodig vond ook lui op te pikken in Rotterdam en Breda, steden die bekend staan om hun ondoorgrondelijke stratenplan en eeuwige opbrekingen, ruim negen uur over. Dat was verschrikkelijk. Gelukkig was er in Parijs wel stromend water en was het er verder ook erg leuk, met mooie gebouwen enzo. En stel je voor dat iemand je driehonderd jaar geleden had wijsgemaakt dat het in Noord-China zo te gek leuk was. Dan pakte je je boeltje (een lepel, een nap en een muts) bij elkaar in een ransel en vertrok. ‘Steeds maar naar het oosten,’ hadden ze nog gezegd. Duitsland, Polen, Rusland (of hoe heetten die gebieden toen allemaal ook alweer...) en zo een dag of 206 lopen, veertig kilometer per dag met een beetje mazzel, als je niet verdwaalde, werd vermoord door struikrovers of gewoon werd opgepeuzeld door hongerige wolven, die, in tegenstelling tot nu, nog in groten getale voorkwamen en het de reizigers zeer moeilijk maakten. Maar goed, daar kwam je dan aan, na 8267 kilometer sjokken, en dan stond je daar in de fokking Gobi-woestijn! En wat denk je? Geen stromend water! Nee, hoor, wij doen daar niet aan mee en verlaten alleen als het dringend moet ons postcodegebied.

Ja hoor, alles kunnen vinden

‘Heeft u alles kunnen vinden?’ vragen ze altijd bij de drogist en dan denken wij, terwijl we zeggen: ‘Zeker mevrouw, alles ligt zeer makkelijk en overzichtelijk voor het grijpen in deze prachtig ingerichte topwinkel.’ En dan denken wij: godskolere! Hoezo, alles kunnen vinden!?! Waar heb je het over, idioot! Nee! We hebben lang niet alles kunnen vinden, helemaal niks eigenlijk! Alles wat we zochten hebben we niet kunnen vinden. Schoenen, brood, drumstokken, goedkope maar geheel verzorgde vakantie-reizen naar een warm land met niet-goed-geld-terug-garantie, innerlijke rust, een nieuw continent, een warme jas met goede binnenzakken, putsemmertjes, zangvogels, van die hele kleine speciale hard-plastic dingetjes waarmee je iets vast kunt klemmen in iets anders dat net een beetje groter is, schuimspanen, glycerine, drop (o ja, dat wel), een eenvoudige manier om over land naar de Verenigde Staten te reizen, een niet heel goedkoop maar onverslijtbaar heel goed superding dat nooit meer stuk gaat (dat hebben ze nergens, trouwens), snoeren die nooit in de knoop raken, een dimmer voor ledlampen, en een dun kookboek waar wél alles in staat, ook boterkoek. Dat alles hebben jullie niet en daarom hebben we in arren moede maar zes pakken likdoornpleisters gekocht, want die hebben we ook ook niet en die wilden we ook niet maar al die andere gore troep van deze vieze stinkwinkel óók niet. We komen hier nooit weer! Maar dat zeggen we dus niet.

We moeten allemaal naar school

Vandaag is er iemand vier geworden en die moet dus naar school. Wij weten nog goed hoe dat vroeger ging, in dat barre Friesland. Wij (ja, wij, alle kleuters in Workum, ook Sybrand van Haersma Buma, maar die ging naar die griezelige christelijke school) werden de eerste schooldag op het plein afgeleverd, het hek ging dicht en wij stonden met zijn allen krijsend aan de tralies te rammelen, te smeken of onze moeders alstublieft niet terug wilden komen. We mochten er niet uit totdat we de tafels tot en met vier vlekkeloos konden opzeggen. En dan te bedenken dat we als hummeltjes niet gezellig op de crèche waren geweest om te wennen aan andere mensen, maar tot ons vierde jaar onder moeders rokken pap en koekjes hadden zitten vreten. Het blijft overigens een raadsel, maar dat zeiden we al eens eerder, dat die Sybrand, die toen toch al een vrij in het oog springende vissentronie en een zeurende apenstem moet hebben gehad, ons nooit is opgevallen in dat piepkleine stadje. Anders hadden we hem misschien wel duidelijk kunnen maken dat dat geleuter over die Here Jezus en zijn vader helemaal niet te pas kwam en dat er zat andere leuke sprookjes en verhalen op de wereld zijn. We hadden allerlei middelen tot onze beschikking om onze argumenten kracht bij te zetten. Koeienvla, drassige sloten, zware polsstokken en natuurlijk rieken. Nou ja. Het is niet gebeurd, dat kun je elke dag op de televisie zien.

Schermen en blindheid

Oogartsen waarschuwen voor bijziendheid en zelfs blindheid door schermen en dat terwijl er tegenwoordig toch bijna niet meer wordt geschermd en de sport juist een kwijnend bestaan leidt. Wij kennen slechts één iemand die schermt. Mensen die schermen hebben juist altijd zo'n masker voor hun kop om ervoor te zorgen dat er geen sabel of floret in hun oog komt. Ze dragen dikke met watten gevoerde kleding, zodat ze ook op andere plekken geen steekwonden of blauwe plekken oplopen. De sabel (of zou het het sabel zijn, je weet het maar nooit met die malle sporten) is bijvoorbeeld bedoeld om te steken én te houwen (hakken, in de volksmond) dus daar kun je je lelijk aan bezeren. Tot in de jaren zestig droeg de politie nog een sabel maar ze sloegen alleen met de platte kant. Zo kon er niks gebeuren. Meestal niet. Maar goed, die politie schermde ook niet, die hiew of houwde. Dat was niet voor de sport maar voor de openbare orde. Hoe dan ook kun je door zo'n schermmasker ook beduidend minder zien, dat is zeker. Het zou daarom misschien ook wel goed zijn om kinderen, als ze tv-kijken zo'n ding op hun hoofd te zetten, dan worden ze beschermd tegen de kwalijke invloed van het medium. Het ziet er ook heel gezellig uit bovendien, alleen is het niet handig bij het drinken. Kortom: stof tot nadenken te over, lijkt ons!

Wat is iets eigenlijk?

We zijn ontzettend opgelucht dat het topkok Pierre Wind eindelijk is gelukt koffie met groente- en fruitsmaak te maken. Heel lang vonden we de meeste koffie zeer hinderlijk naar koffie smaken, zelfs met de toevoeging van grote hoeveelheden suiker en melk (die zo storend op suiker en melk lijken) was het altijd duidelijk 'koffie'. Het past precies in onze ideeën die we over de Nieuwe Anita hebben. Het heet niet voor niks 'nieuwe' Anita. Het benepen idee dat iets dat zou moeten zijn wat het is! Wij zijn daar wars van. Zo zijn we al lang bezig met bier dat naar yoghurt met Roosvicee smaakt, pinda's die eruitzien als vrij grote maar hele lieve honden en techno die klinkt als dixieland gemixt met het geluid van een appel die in een onpeilbaar diepe put valt. Natuurlijk hadden we allang de stoel die eruitziet als een tafel maar eigenlijk een vaas is, de barman die bij nadere bestudering een vrij spannende voetbalwedstrijd op slecht gras blijkt te zijn en ook, je voelt hem al aankomen, de klimaatneutrale wereldreis langs de negen continenten die er uit ziet, ruikt en voelt als de gitaar waarop Jimi Hendrix speelde op Woodstock en waarmee later Kurt Cobain zelfmoord pleegde (want denk maar niet dat dat een pistool was). Nee, de mensen een beetje op het verkeerde been of aan het denken zetten, laat dat maar aan ons over. Ovaal is het nieuwe rond en ecru het nieuwe beige.

Trauma's en hartkwalen

Nou zeg, dat is lekker opbeurend nieuws! Mensen die in hun jeugd bijvoorbeeld de volgende traumatische dingen meemaken – emotioneel, fysiek of seksueel misbruik, verwaarlozing, pesten, thuisgeweld, discriminatie, armoede, een scheiding of een sterfgeval – hebben grotere kans op hartkwalen. Het is een verontrustende opsomming, want op deze manier kennen wij zowat niemand die hier niet voor in aanmerking komt. Nu nemen we ook dit weer met een korreltje zout (figuurlijk, want zout is ook verschrik-ke-lijk slecht), want we eten elke dag zes eetlepels quinoa vezels, drinken negen koppen rooibosthee, maken vijftienduizend stappen in de verse berglucht (die we tijdens het wandelen langs de ringweg in een zuurstoffles op onze rug dragen, iets wat ook, vanwege het gewicht, weer een flinke sportieve impuls op de spiermassa geeft) en denken non-stop uitsluitend aan hele blije en mindfullfillende dingen, dus dat zou dat pesten en scheiden in ieder geval moeten compenseren. Misbruik, geweld, verwaarlozing en andere echt nare dingen lijken ons dan weer een stuk moeilijker weg te werken. Het is kortom volgens ons niet zo'n heel goed idee om alles maar de hele tijd verschrikkelijk ongezond te noemen. Wij kunnen in ieder geval makkelijk een lijst van voorwaarden maken waarmee je minstens 267 jaar oud wordt maar ook een lijst waarmee je ver voor je geboorte overlijdt. Lekker leuk. Wij geloven er geen reet van en wel in alles met mate, zoals paprika's, broccoli, wijn en knofflook.

Pindakaastoestanden

Uit betrouwbare bron vernamen wij dat in het pindakaasland-
schap een enorme reuring is ontstaan. Konden we lange tijd alleen
maar kiezen uit een A- en een B-merk in een grote of een kleine
pot, al dan niet met stukjes noot, nu is dat andere koek. Het is dui-
delijk dat de voortschrijdende verfijning van de menselijk smaak
(is er hoop? Zullen we ooit hoogstaande en delicate wezens wor-
den? Niet binnenkort, dat is zeker) zoals die zich eerst bij de koffie-
cultuur manifesteerde (heel veel mensen kunnen makkelijk
achttien soorten koffie geblinddoekt uit elkaar halen en zelfs hun
favoriete barista in dat bakje troost herkennen) en die zich later
uitbreidde in het worst- en natuurlijk later in het biergebeuren,
iets wat op wereldschaal zelfs voor een enorm hoptekort zorgde en
tevens voor een zeer grappig woord, het hoptekort (als wij daar
over nadenken kunnen we ons minuten lang verkneukelen) het
noodzakelijk maakte dat er ook bij de pindakaas een ware revolutie
is ontstaan. Er zijn nu vele soorten pindakazen uit vele exotische
landen, meer of minder biologisch, handgemaakt of industrieel en
met zeer uiteenlopende texturen en de prachtigste etiketten die
het eten van een eenvoudige boterham tot een ware sensatie
maken, een bijna religieuze gebeurtenis die een diepe indruk
maakt en die niet snel vergeten zal worden.

Lopend naar het werk

Sommigen van ons hoeven maar negentig seconden te fietsen om op het werk te komen, al is een kwartier gangbaarder. In de jaren dertig was er een man, hij heette Godliep (ongelogen waar!) die vanuit Oost-Groningen naar zijn werk liep. Zijn werk was graven aan de toen nog niet bestaande Afsluitdijk. Graven aan een wel bestaande dijk is ook zinloos en waarschijnlijk zelfs verboden. Hij kon in ieder geval supergoed graven. Decennia later, op zijn negentigste, vlogen, als hij zijn moestuin omspitte, de loodzware natte kleihompen nog zwierig door de lucht. Die wandeling naar de nog niet bestaande Afsluitdijk duurde 23 uur maar gelukkig had hij een grote homp brood en een fles water in zijn ransel. Na een week liep hij terug om aardappelen te rooien en die voor zijn zeventien kinderen te schillen, terwijl zijn vrouw baarde, de borst gaf of een enorme berg was te drogen hing in de koude Oost-Groningse mist. Gelukkig bestond er destijds nog geen moderne techniek, anders had hij ook nog zijn mail moeten checken, zou zijn mobiele telefoon voortdurend in de blubber vallen, en bovendien: waar laadt je zo'n ding op bij een niet bestaande dijk? Nee, dat kan dus inderdaad niet! Ook hoefde hij niet te whatsappen met zijn oude moedertje (die nog in het leger van Napoleon had gediend). Al die afschuwelijke tijdrovende dingen waar we nu mee opgezaald zitten! Dan sta je weer in een spagaat tegelijkertijd de automatische stofzuiger te programmeren, het voedsel in de magnetron te zetten terwijl de was-droog-combinatie hinderlijk staat te piepen dat je skipak droog is zodat je nog met een schoon kostuum op vakantie kan. Nee, soms was vroeger alles beter.

Buiten de ring, in de provincie

Ja, wij hier in de grachtengordel, of, waarom niet, binnen de ring of vlak daarbuiten, in de stad als het ware, hebben vaak helemaal geen weet van wat er zich allemaal in de provincie afspeelt. De provincie, die soms wel een uur gaans per auto is en een enkele keer zelfs meer! Sommige mensen zijn er verdwaald en er zijn velen die nooit wederkeerden en voor eeuwig verdwenen zijn. Daar dus, in de provincie, zijn er bijvoorbeeld lui in duikpakken die 's nachts tientallen kreeften uit, zeg maar, de Oosterschelde vissen (over welke provincie hebben we het hier?) om die in de kofferbak (zielig!) over onverlichte, nauwelijks verharde wegen naar hun vnzige woonstee te transporteren om ze daar levend op te peuzelen. Daarna gaan ze naar de kelder om samen met een agressieve vol getatoeëerde motorbende hele vieze illegale Crystal Meth te koken, terwijl moeder boven vanuit de bijkeukendeur aan zeer jonge kinderen supersterke wiet staat te verkopen, waardoor deze jongeren, ze kennen door al dat geblow en comazuipen geen gevaar meer, melkbussen vullen met carbid, deze tonnen achter op hun brommer binden en met de aldus gefabriceerde raket over sloten proberen te springen, iets wat heel vaak mislukt en daardoor niet zelden zware verwondingen oplevert die echter nog lang niet zo ernstig zijn als de kogelwonden die ze oplopen doordat nu de motorbende goed bezopen is geraakt en hun nieuwe mitrailleur in de boomgaard aan het uitproberen is, want ze hebben morgen weer een roofoverval gepland en je moet nooit onvoorbereid op pad gaan, zo zijn ze dan ook wel weer, daar in de provincie.

Een vrolijke kerstborrel

Wat leven we toch in een geweldige tijd! Ingewikkeld, maar geweldig. Om ons een beetje bij te staan kun je overal terecht voor tips en adviezen om de met hindernissen bezaaide weg door deze gecompliceerde wereld wat te vergemakkelijken. Bijvoorbeeld: hoe gedraag je je op een kerstborrel? Nu zijn wij nog nooit bij een dergelijke bijeenkomst geweest en we dachten altijd, dat leek ons leuk, om daar, om het ijs een beetje breken, te beginnen met de baas eens langdurig, hartstochtelijk en liefdevol op zijn mond te zoenen om vervolgens, na het in hoog tempo leegklokken van twee flessen hele dure wijn die in een geheim kastje stonden, uit te barsten in een zeer woeste, grotendeels uit bijna of geheel vallen bestaande dans, afgewisseld met het op handen en voeten gezeten eindelijk je collega's de waarheid te zeggen, namelijk wat een mooie, zachte en ontroerende knieën ze hebben, en daarbij zachtjes te huilen terwijl snot, kwijl en tranen op de vloer druipen, die je natuurlijk, het moet wel netjes blijven, onmiddellijk met de prop van een pas getekend zeer belangrijk contract, excuses mompelend en af een toe een harde wind latend, netjes tracht op te vegen om de avond te besluiten (of was het de namiddag?) met het onder het zeer luid voordragen van scabreuze liederen, ferm in een bureaulade te wateren. Zo laat je toch iets van je menselijke kant zien, na een heel jaar als een robot je werk adequaat te hebben uitgevoerd. Dit schijnt dus allemaal niet te moeten. Ingetogenheid, beschaafde conversatie en zeer matig alcoholgebruik is het devies. Weten we dat ook weer. Binnenkort: hoe gedraag je je in een bibliotheek?

Ook eens iets terugdoen

De Nederlander, dat verfijnde exponent van het menselijke soort, wil, als hij op vakantie is, dat is de nieuwe reistrend, graag iets terug doen voor de lokale bevolking van het land dat wordt bezocht, in plaats van alleen maar lukraak op ski's rond glijden, of op een olifant door beschermde natuurgebieden rond te banjeren. Dat is natuurlijk prachtig, maar wij doen dat al jaren. Waar we ook gaan of staan, altijd hebben we een klein ziekenhuis, een schooltje of waterput bij ons. Zo hebben we op talloze plekken in de Belgische Ardennen al onderwijsfaciliteiten gesticht en ontelbare eiken gepland, stikt het op het Franse platteland van de noodhospitaaltjes met Hollandse artsen waar de schaarse boerenbevolking zijn likdoorns kan laten behandelen, in Noorwegen hebben we al vele waterputten geslagen, terwijl we in Amerika sanitaire voorzieningen bij de vleet hebben laten aanleggen en toiletten die kunnen worden afgesloten met een deur die tot aan de grond reikt in plaats van tot de knieën (iets wat alleen bruikbaar is voor schurken die onder de deur door willen loeren of er iemand zit die ze een kopje kleiner moeten maken, of voor mensen die aan claustrofobie lijden, of ja, welke andere verklaring zou er in godsnaam bestaan voor een piepkleine deur in een wc die ieder geluid en ieder luchtje moeiteloos doorlaat?). Maar goed, je kan toch moeilijk alleen maar profiteren van zo'n land. Dat deden we vroeger maar gelukkig is dat voorbij. De tijd dat missionarissen slechts met kralen en spiegels rondleuren is voorbij. Tenminste, dat hopen we dan maar.

Die arme vlinders!

De evolutie is soms heel wreed. Zo blijkt nu dat vlinders al miljoenen jaren eerder bestonden dan bloemen. Dat is toch zielig! Want kijk: daar ligt een rupsje zich in te wikkelen tot een cocon, en daarbinnen zit het diertje zich te verkneukelen: 'Ach ja, ik ben dan weliswaar maar een onbeduidende harige rups in een groezelige pop, maar straks verander ik in een schitterend gekleurde vlinder en fladder ik in alle vrij- en blijheid van bloem tot bloem, her en der wat heerlijk stuifmeel opsnuivend uit allerlei schitterende kelken, in het door het gebladerte spelende zonlicht dat ook fraaie schaduwen op het malse gras werpt, waarop vrolijke kleine en pluizige diertjes ronddartelen aan de oever van een heerlijk rustig kabbelend beekje.' Maar niks hoor, de idylle wordt wreed verstoord wanneer blijkt dat er geen bloemetjes of ronddartelende pluisbeestjes zijn maar slechts brullende monsters van achttien meter hoog die in één hap een halve boom opvreten, met vlinders en al, terwijl aan het zwerk niets dan donkere gore wolken hangen vol vuil en naar zwavel riekende stof, veroorzaakt door vulkaanuitbarstingen en een onophoudelijk bombardement van reusachtige meteorieten, een wereld die niet geschikt is voor een vlindertje op zoek naar bloemen. Die beestjes moesten dus miljoenen jaren stenen en stukjes hout vreten! Het is overigens ook een wonder dat de mens al zo lang bestond voor de uitvinding van de supermarkt.

Vrouwvriendelijke chips

Het wordt tijd voor vrouwvriendelijke chips, vind Doritos. Vrouwen, zo heeft men kennelijk ontdekt, houden namelijk niet van gekraak en gekruimel. Tja. Wij kunnen dan niet anders concluderen dan dat onze moeder, bijvoorbeeld, geen vrouw kan zijn, want die zit altijd voor de televisie met een reusachtige zak chips zo oorverdovend te kraken, dat het geluid van het toestel constant op vol volume moet staan om nog iets te kunnen horen en er dus non-stop een bulderend getetter uit de enorme speakers schettert, iets wat heel storend is maar volledig in het niet valt bij de ergernis over de ongelooflijke hoeveelheden, met speeksel bedekte kruimels die uit haar wijdopengesperde, want tegen de herrie opschreeuwende muil, door de kamer worden geblazen, terwijl vader uit een eierdopje zorgvuldig een voor een quinoa-pitjes voorzichtig in zijn mond stopt om die besmuikt en met de lippen stijf op elkaar zorgvuldig op te peuzelen. En als men dan toch meer genderspecifieke spullen gaat produceren willen wij wel graag echt mannenbestek, want hoe vaak komt het niet voor dat een op het oog stevige metalen vork al na een maaltijd volledig kromgebogen en waardeloos is geworden, doordat hij totaal niet bestand blijkt tegen die overweldigende krachtige mannelijke eetstijl, terwijl schijnbaar prima stoelen in brokstukken uiteenvallen, gordijnen bij het dichtdoen met rails, schroeven en al uit het plafond naar beneden donderen en een wanhopige poging tot het lezen van een boek gestaakt wordt in een berg losse verfrommelde bladzijden en een gescheurd kافت. Nou ja, wij houden toch helemaal niet van lezen, dus wat maakt het uit?

Ontgroenen

Bij ontgroening mag je niemand meer vastbinden of opsluiten. Nou ja! Wat mag je in godsnaam dan nog wel? Toen wij destijds bij het corps wilden werd je altijd juist wél vastgebonden en in een kleine kano gestopt die van een tientallen meters hoge waterval naar beneden werd gegooid, en daar begon het pas. Het werd een weergalozere reis die een diepe indruk zou achterlaten en de band met je corpsvrienden onverbreekelijk zou maken. Beneden aan de waterval ging de tocht verder over de woest kolkende rivier. De kano werd op radiografische wijze bestuurd door de leiding, die wij verafgoden, en het vaartuigje werd steeds opzettelijk tegen puntige rotsen aangestuurd of moest door het overhangende doornige struikgewas varen. Dit was natuurlijk om de teamgeest te vergroten en de wilskracht te sterken. Het proviand bestond uit een flink stuk beschimmeld roggebrood en een kruik gevuld met twaalf liter zeer slechte jenever. We konden daar met onze gebonden handen net bij. Steeds als we na een dag of twee in slaap dreigden te vallen, gooiden men vanaf de kant kleine stenen naar ons hoofd of zette keiharde housemuziek op en soms zelfs André Hazes. Ook wierpen ze, natuurlijk vrij botte, dartpijltjes die toch lelijke wondjes op onze, speciaal voor dat doel blootgelaten, dijbenen achterlieten. Wondjes die door het vocht, het weinig voedzame rantsoen en slaapgebrek vervelend begonnen te ontsteken. Gelukkig, dat wisten wij, zou deze reis niet eeuwig zijn, maar slechts 21 dagen duren en we waren nooit alleen, zodat wij en de leiding, die gelukkig in een gerieflijke camper konden overnachten, anders was het voor hen niet vol te houden, een innige relatie konden opbouwen. Maar goed dat mag dus niet meer.

Het komt door de weer-app

Vorige zomer hadden wij op aandringen van vrienden, nou ja, het waren eigenlijk meer kennissen, een nieuwe te gekke weer-app op onze telefoon geïnstalleerd, en daardoor zaten we de hele maand augustus met wollen truien aan binnen, terwijl anderen badend in het zweet op het strand in de zon lagen te bakken. Het bleek namelijk een klote-app te zijn. Dan keken we uit het raam en zeiden tegen elkaar: 'Zeg, ik heb toch zeer sterk de indruk dat de zon staat te schijnen aan een wolkeloze hemel en afgaande op het gedrag van de mensen op straat zou je ook kunnen concluderen dat het buiten best aangenaam is. Niemand heeft een jas aan, de meesten lopen zelfs in een korte broek, velen dragen zonnehoedjes, hebben ijsjes in hun hand, en sandalen of ander licht schoeisel aan hun voeten, terwijl er ook bij zijn die zich voortdurend met een waaier koelte lijken toe te wuiven en hun rooie bezwete kop onophoudelijk insmeren met factor vijftig. Maar onze app zegt: harde wind, hagelbuien en 6 graden! Ga jij anders even buiten kijken?' 'Nee, joh, ik kijk wel uit, ik wil geen kou vatten. Misschien is iedereen buiten wel gek geworden. Ik wil niet ziek worden! Of nat.' En zo ging de zomer voorbij en stookten wij zoveel gas dat Groningen weer een halve meter naar beneden zakte. Nu hopen we maar dat onze gitaarstem- en metronoom apps wel deugen, anders zitten we de hele tijd vals en in het verkeerde tempo te musiceren bij het kampvuur dat we uiteindelijk begin november maar buiten hebben ontstoken en waaromheen we in onze zwempakken zitten te blauwbekken. Stom hè!?

Lekker gevaarlijk fietsen

Nu vinden ze, hun, hullie, je weet wel, die lui van wie nooit iets mag, dat appen op de fiets óók al niet deugd! Waarom zou je niet appen? Hoe weet anders degene naar wie je op weg bent hoe laat je aan zult komen en wat je onderweg voor een grappigs aan het kijken bent op YouTube? Fietsend youtuben mag, geloven we, godzijdank nog wel. Dat moest er nog bijkomen! Destijds deden wij veel gekkere dingen op de fiets. Bijvoorbeeld met de handen gekruist aan het stuur. De linkerhand aan het rechter handvat en andersom. Nou, de kans dat je dan op je bek ging was ongeveer achtennegentig procent. Ook reden we achterstevoren gezeten, met een opgerolde theedoek voor onze ogen gebonden, van een steile helling naar beneden, recht op een druk verkeersplein af vol stoplichten en vrachtwagens. Dat deden we natuurlijk alleen op vakantie, want bij ons had je helemaal geen hellingen, laat staan steile. Een bijkomstig voordeel was dat je daar de politie helemaal niet kon verstaan (in het buitenland praten ze vaak heel gek, dat is jullie vast weleens opgevallen) dus daar hoefde je je ook niet druk om te maken. En natuurlijk deden we ook de gewone dingen als stomdronken keihard vlak langs een bijna bevroren sloot scheuren, daarbij steeds omkijkend of de anderen, die ook totaal niet nuchter meer waren, al in zicht kwamen (maar die lagen meestal al schaterlachend tot hun middel in het ijskoude water). Nou ja, dus een beetje met je telefoon spelen in druk verkeer vinden wij een lachertje en af en toe keihard omvallen hoort er gewoon bij, net als het omverrijden van een kinderwagen met zuigeling, of een wankel-ter-been-zijnde, bijna blinde, door verdriet overmande stokoude heer.

Wat is een astronaut?

De Verenigde Staten willen de subsidie voor het internationale ruimtestation iss stopzetten. Maar een astronaut die wegens geldgebrek niet naar de ruimte kan, is dat nog wel een astronaut? Een beetje sneu is het wel in ieder geval, dat je een beroep uitoefent waar geen enkele vraag naar is of in ieder geval geen budget. Zo wilden wij ooit filmster worden. Nou, hebben jullie ooit een film gezien waarin wij rondlopen, en een première waar wij de ster waren? Nee. Precies, zo zie je maar. Die astronaut banjert de hele dag zwetend in zijn astronautenpak over straat met zijn loden schoenen aan, door iedereen uitgelachen, en een meelijwekkende indruk makend. Af en toe richt hij zijn blik smartelijk ten hemel en denkt: waarom zit ik godverdomme niet op de maan of lekker in dat krappe en maffe iss? Maar het stomme is, nu wil die astronaut, want ja, je moet toch wat, nu wil hij ridder worden, die astronaut. Hij is het toch al gewend om in loodzware kledij rond te lopen en zeg nou zelf, het heeal is ook niet zonder gevaren. Sterker nog, het is levensgevaarlijk. En je kunt niet eens naar beneden vallen, slechts doelloos rondzweven. Aan de andere kant, zweven wij niet allen doelloos rond? Je kunt dat vaak zo leuk zien bij *Ik vertrek*. Mensen die dan in Polen een school voor Biodansa met nudistencamping willen beginnen. Dat is overigens wel gelukt, ook al spraken ze de taal niet. En met het ridder worden van die astronaut zal het dan ook wel goed komen. Alles kent zijn revival: de schoudervulling, de langspeelplaat, de kruidendokter, en waarom zou de ridder daar uitzondering op zijn? Wij worden later reparateur van cassettebandjes, daar komt zeker veel vraag naar.